

kääks" karjus, näitas w'a „müüraja lõukoer“ sõrmega, üteldes: „Wõta selle wärawa posti alt see raha katel, ela ja toida need „maesed lapsed.“

Miipea kui naene need sõnad wälja rääkinud oli, läinud ta nii kui tuul läbi angu wälja, muud kui sinine suits keerutanud, weel natuke aega augu ääre ümber.

Naene Hans jäänud nüid üsna kurwaks, karjunud ja nutnud, aga kõik ilma asjata. — Lapsed maganud ilmasüita ja rahulist und, ema oli läinud ja ei tulnud enam tagasi.

Mõned nädalad läinud mööda, Hans märkanud imet; iga laupäewa õhtul enne tööst kodu tulemist olnud lapsed korrapäraselt puhtaks pestud, puhtad särgid ja teised hilibud selga pantud, ka tema enda jauks puhas pesu korrapäraselt walmistatud. — Seda tegi kõik tema äraakarganud naene. Kui mõni seda mitte ei usu, siis küsi tema wana „Kitsu Jüri“ wõi „Konnaisa“ käest. Tunniistused on ka weel Waaba Jakob ja w'a Seiup Kalamelt.

Sarwiku wanaema õnnetus.

Kalewipoja aeal wõtnud w'a „Sarwiku“ wanaema nõuaks, natukene maad Diiju jõesuust Wõrtsjärwe äärest ühte kiwist silda põigiti üle, kuni Rannu randa, kus praegust Rannu kirik seisab, ehitada, selle tarwiks, kui keegi inimene enne kuke laulu üle silla läheb, see hing siis tema päralt oleks. Üks neljapäewa õd olnud temal selle jauks ära määratud. Kaks põlle täit kiwa wiinud ta ilma õnnetuseta oma teatud koha peale. Parajate, kui kolmandama põlle täiega, mis kõigest rassem olnud, sinna saanud, tulnud Kalewipoeg just Koima jõe äärest, kus ta enne kolm „raud riietega meest“ taewa alla wisanud ja kukkudes maa sisse igaweste jäänud. Dolm olla temal rutuse käimisega ninasse läinud, tema aewastanud, — kukk laulnud ja w'a „Sarwiku“ põlle paelad läinud katki, kiwid kukkunud maha ja isi pannud putkama, ikka Vääne mere poole, kuna ta wiimaks meresse